פז: הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

אמר רבא שתי תשובות בדבר. תימה לרשב"ם אמאי איכא איכא אליבא דמשמעותי קא מיפשמיט ואמר רחמנא למי שבועה עליה כי היכי דלודי (לעיל דף יח.), והאי טעמא לא שייך הכא כלל:

דמיפרע לא דייק, ודוקא בפוגם הוא דאיכא למימר הואיל ופרע במקצת יכול להיות שפרע הכל אבל אם נגלה פוגם לא אמרינן דלא דייק ולא שייך כאן מיגו הואיל וטעמא משום דלא דייק הוא דהוא סבור שדקדק ולא דקדק כמו שמצינו בהאשה שהלכה (יבמות דף קיד: ופס) מת בעלי במלחמה אינה נאמנת אף על גב דאיכא מיגו דאי בעיא אמרה מת על מטתו והיינו משום דאמרה בדמי דזימנין דמתו ליה בגירא או בכוותמא וסברה דמת ומיהו קשה לר"י דברים פרק כל הנשבעין (שבועות מה: ופס) גבי שכיר דזומנו נשבע וטוטל אמרינן לא שנו אלא שנשכרו בעדים אבל שכרו אלא בעדים מתוך שיכול לומר לא שכרתיך מעולם יכול לומר שכרתיך ונתתי לך שכרך ואמאי מהימנן במיגו והא טעמא דשכיר נשבע וטוטל בשכרו בעדים משום דנעשה כ"ב עורר בפועליו וסבור שפרעו כדאמר התם דאמליו בשועה לא היה צריך השכיר אלא כדי להפיס דעתו של בעל הבית (ב): **ואלו** נשבעין ונוטלין השכיר בו'. תימה אמאי לא תני כל הני דמתניתין בשלמא לגבי דמתניתין דשבועות (דף מד:) איכא למימר דלא תני אלא הנהו דס"ד למימר דאין נוטלין אפילו בשבועה דלהכי קאמר האי ליתנא נשבעין ונוטלין ולא קאמר אין נפרעין אלא בשבועה כמו במתני' אבל האי תנא דבריתא כיון דמשיב פוגם שטרו אמאי לא תני נמי כל הני דמתני' וי"ל דהאי תנא לא משיב פוגם שטרו גם מכח השטר כי הני אחריני דמתני' כיון דהוא עצמו מודה שאינו חייב לו כל הכסות בשטר אלא מודה שפרע מקצת ואינו דומה לאמשמועינן דנוטלין (ב):

אבל שלא בעדים אימא תהוי במשיב אבידה. ואף על גב דטעמא משום דמיפרע לא דייק וא"כ אפילו אלא בעדים נמי אלא משום דסלקא דעתין אלא בעדים אבל אם נגלה פוגם לא אמרינן דלא דייק ולא דקדק קמ"ל: **או דלמא פוגמת מודיא במקצת.**

פירוש ואיכא למימר לאו דוקא ומדנפרעה מקצת נפרעה כולה אבל הא דלא מודיא דנפרעה כלל לא שייך האי טעמא אבל מימה לי מ"כ כל שעה אחית לאיעורומי לפחות:

האי שטרא חספא בעלמא הוא. ואין לאשה להוציא מן הבעל כתובה הואיל והוא מוחזק וכדאמרינן בחזקת הבתים (נ"ב דף לב: ופס) היכא דקיימי זוזי ליקום גבי הוא דל"ל לחכריה מאי בעית בהאי חרבא ל"ל מיגך זבנתה והא שטרא ל"ל האי שטרא חספא בעלמא הוא נתן לאיש ליה (ג) לרבא ל"ל אין שטרא חספא בעלמא דזיופי הוא כו'

אמר רבא מה לי לשקר מי בעי אמר שטרא מעליא הוא כו' ומסקינן היכא דקיימא חרבא תיקום והיכא דקיימא תיקום זוזי ליקום:

ועוד אין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות. מקשין הא בפרק הזהב (נ"מ דף מז:) דילפינן דאין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות היינו מהנהו קראי דאחריני בשבועה שב"י עד אחד לא אשכחן אין ואין לומר דמסתמא שוים דהא אשכחן בהם מילוק למילתא אחריתי בשבועת הליינין (שבועות דף מ. ופס) דאמרינן אמר ר"נ אמר שמואל משום א"ש בן אימא מרים בין דלא נדר ובין נקי נדר בין

אמר רבא שתי תשובות בדבר. תימה לרשב"ם אמאי איכא איכא אליבא דמשמעותי קא מיפשמיט ואמר רחמנא למי שבועה עליה כי היכי דלודי (לעיל דף יח.), והאי טעמא לא שייך הכא כלל:

דמיפרע לא דייק, ודוקא בפוגם הוא דאיכא למימר דאיכא יכול להיות שפרע הכל אבל אם נגלה פוגם לא אמרינן דלא דייק ולא שייך כאן מיגו הואיל וטעמא משום דלא דייק הוא דהוא סבור שדקדק ולא דקדק כמו שמצינו בהאשה שהלכה (יבמות דף קיד: ופס) מת בעלי במלחמה אינה נאמנת אף על גב דאיכא מיגו דאי בעיא אמרה מת על מטתו והיינו משום דאמרה בדמי דזימנין דמתו ליה בגירא או בכוותמא וסברה דמת ומיהו קשה לר"י דברים פרק כל הנשבעין (שבועות מה: ופס) גבי שכיר דזומנו נשבע וטוטל אמרינן לא שנו אלא בעדים